
**Homenatge al
cineasta castellarenc
Josep Vidal Masó
(1944-2024)**

Castellar del Vallès, febrer de 2025

Salutació

Des de l'Ajuntament de Castellar estem compromesos en la preservació del patrimoni audiovisual i fotogràfic històric. Per aquest motiu, quan a iniciativa de l'Anton Carbonell i el Joan Sellent es va proposar reconèixer a títol pòstum el cineasta castellanenc Josep Vidal, el Ple municipal va aprovar per unanimitat la proposta. Tots vam coincidir que era necessari distingir tota una vida dedicada al cinema documental i, especialment, valorar la contribució que va fer en la producció i realització de filmacions sobre la història, les persones i les entitats castellanenques.

El BRAM! havia de ser el lloc on retre aquest homenatge, per ser un espai que té cura del nostre patrimoni filmic local, però també per ser la mostra en què tants anys va participar Vidal. De fet, estava preparant una pel·lícula que resumia una trajectòria de 47 anys de documentals i que volia estrenar en aquesta edició de la Mostra de Cinema. Malauradament no va ser possible perquè va morir el novembre passat.

En aquesta publicació podreu conèixer més detalladament la figura de Josep Vidal i també la seva obra, molt valorada en l'àmbit del cinema amateur a Catalunya. El seu llegat inclou més de 300 produccions entre pel·lícules familiars, locals i de viatges.

Aprofito l'ocasió per convidar-vos a tots a l'acte d'homenatge, dissabte 22 de febrer a l'Auditori, on la seva família rebrà la Menció Honorària de la Corporació i on tots plegats podrem copsar, a través d'un compendi realitzat amb material de la seva filmografia, com el cinema de Vidal ha contribuït a la preservació del patrimoni social, cultural i esportiu de la vila.

Yolanda Rivera Dueñas
Alcaldeessa de Castellar del Vallès

L'amic Vidal

Feia més de cinquanta anys que érem amics, i, si mai em demanessin algun tret definitori d'aquella amistat, em sembla que ho resumiria amb tres paraules: tips de riure. Al llarg dels anys en vam anar acumulant tants, de tips de riure, que el simple fet de recordar-ne un ja en desencadenava un altre; i tot rient, rient, ens vam anar fent grans. O no del tot. No sé si he conegut mai cap persona amb tant sentit de l'humor com el Josep Vidal. Se'n fotia de tot i de tothom, començant per ell mateix. Duia l'humor tan adherit a la seva persona com aquella càmera a través de la qual li agradava observar el món.

El cinema i el vídeo havien estat sempre la seva gran passió, al costat d'aquella altra de viatjar a les quimbambes perquè havia descobert l'existència de no sé quina tribu que encara es resistia a ser civilitzada, o per viure el carnaval més genuí de la cultura amazònica o per jugar-se el físic a Cambodja entrevistant supervivents i botxins. I una passió es complementava amb l'altra, perquè el resultat final d'aquestes peripècies d'Indiana Jones sempre era allò que, a la tornada, ja li feia salivera abans d'arribar: el plaer artesanal i metòdic d'editar, al soterrani de casa i amb un perfeccionisme extrem, tot aquell arsenal de paisatges naturals i de paisatges humans i convertir-lo en uns documentals amateurs que més d'un professional li hauria envejat. I ho feia amb la il·lusió d'un nen petit que va muntant el mecano que li han portat els Reis.

"Què, t'hi apuntes?", era la pregunta rutinària que sempre et feia quan t'anunciava l'última aventura que havia decidit d'emprendre; ell ja veia venir que li diries que no, però potser li quedava aquell residu d'esperança que algun dia t'hi apuntessis i que els tips de riure els poguessis compartir a l'altra punta d'aquell mapamundi que tenia a casa, cada cop més atapeït de xinxetes de colors que assenyalaven tots i cadascun dels llocs que havia trepitjat al llarg dels anys, amb la càmera a coll.

Però la plasmació del que passava en espais remots no era sinó un dels dos grans blocs de la seva producció: l'altre era la filmació del que transcorria més a prop de casa, la vida, les persones, les institucions i el batec del seu estimat Castellar, que l'havia vist néixer i que l'ha vist morir. Des del monumental document històric de l'empresa Tolrà (que és, de retop, la crònica de cent cinquanta anys de la història del poble i del país) fins a un humil recordatori del passat agrícola com són les barraques de pedra seca, passant per les tradicions que defineixen la fesomia local (el Ball de Plaça, els pastors cantaires de mossèn Abarcat, el Nadal, la Festa Major...), la història de les entitats esportives i culturals castellanenques o aquell exquisit documental sobre el meu avi, el poeta Joan Arús, i un etcètera massa llarg per encabir-lo aquí, el Josep Vidal ha regalat al poble un arxiu audiovisual que no té preu.

Tot va començar l'any 1969, quan ell va anar engrescant-me amb la idea de filmar, amb l'empenta, l'exhaustivitat i el cap calent de la joventut, tot el que passés a Castellar durant l'any següent, del primer dia a l'últim, amb una càmera cinematogràfica de súper-8 i una banda sonora d'una entranyable precarietat. Vam reclutar quatre amics més (el Xavier Caba, el Salvador Juliana, el Cecili Mussons i el Ton Pintor), el projecte va arribar a bon port i el resultat final va ser aquell entusiasta *Castellar*

70 que va guanyant amb els anys, com els bons vins. Després van anar venint totes aquestes produccions, en un *crescendo* espectacular de qualitat i de quantitat (un centenar llarg de pel·lícules i vídeos), on he tingut el privilegi de posar la veu en off. Amb la generositat que el caracteritzava, el Vidal sempre havia valorat aquesta col·laboració meua amb una exageració que l'indueïa a posar el meu nom al costat del seu com a responsables del guió, quan jo m'havia limitat a posar o treure algun accent o a fer un parell de retocs sintàctics a un text íntegrament escrit per ell. El Josep Vidal era l'home orquestra: guionista, director, cameràman i productor de tota la seva obra cinematogràfica i videogràfica. Molts pobles, viles i ciutats d'aquest país tenen el seu cronista local –una figura discreta, voluntariosa i sovint poc valorada–, però dubto que n'hi hagi gaires que puguin presumir d'un cronista que, igualment discret i voluntariós i gosaria dir que també poc valorat, s'hagi cremat les celles tant o més, però no pas escrivint llibres sinó documentant amb imatges i sons la vida i la història del seu poble i de la seva gent. Castellar del Vallès li deu un homenatge, a l'amic Vidal.

Joan Sellent

El consistori ha acordat lliurar a Josep Vidal la Menció Honorària de la Corporació a títol pòstum per reconèixer la seva trajectòria dedicada al cinema documental i, especialment, a la seva aportació a la producció i realització de reportatges documentals sobre la història, les persones i les entitats castellanques, que han contribuït a la preservació del patrimoni social, cultural i esportiu de la vila.

Josep Vidal ha estat considerat com un dels últims grans documentalistes del cinema amateur. Nascut a Castellar del Vallès l'any 1944, va passar una part molt important de la seva infantesa dins del cinema Califòrnia, on la seva mare treballava com a taquillera. Durant aquella època, els senyors Bassal i Fernández, operadors de la sala, li donaven retalls de cintes amb els quals feia les seves pròpies projeccions, utilitzant una "llanterna màgica". Aquesta experiència va deixar una forta petjada en la seva trajectòria posterior, ja que el va dur a iniciar-se en el cinema amateur amb tan sols divuit anys.

El seu primer documental, *Castellar 1970*, recull alguns dels moments més destacats de la vida al poble durant

aquell any. Hi va participar un estret grup d'amics i companys amb qui forma el Grup 3, com ara Xavier Caba, Cecili Mussons, Salvador Juliana i Joan Sellent, que va posar la veu a la majoria dels seus treballs audiovisuals.

Interessat a conèixer altres cultures i civilitzacions, la seva vocació el va portar a recórrer el món fent allò que més li agradava: viatjar i produir els seus propis reportatges. D'aquests viatges i expedicions en va sortir diversos treballs, com *Khmer, l'etern i l'efímer* (1995), sobre Cambodja, o *Viatge a l'edat de pedra* (1997), rodat a la zona d'Irian Jaya (Indonèsia), amb el qual va guanyar el primer premi al concurs de les Agrupacions Professionals Narcís Giralt de Sabadell, el primer premi també al Certamen del CEC en reportatges i viatges, i el tercer premi a Navàs.

En van seguir d'altres, com *Somnis a Parintins* (2000), finalista al concurs nacional Documania de Canal+. El documental es va rodar a finals de juny, quan en aquest municipi del Brasil que pertany a l'Amazones se celebra un festival folklòric que mobilitza milers de persones. El castellanenc va fer una àmplia introducció a la festa, i en va contextualitzar el lloc i la història, i va entrevistar-ne els protagonistes per oferir un ampli reportatge de la celebració pròpiament dita. L'experiència el va impressionar, i quan poc després va muntar la seva productora, Yara Vídeo, va agafar el nom d'una figura mitològica de la zona, una deessa aquàtica.

També són seves les filmacions *Kolkata, ciutat d'herois* (2004); *El Desierto Pintado* (2005), que va endur-se premis al CEC, al Narcís Giralt de Sabadell i a Navàs; *Rossiya, de Moscou a Vladivostok* (2006), guanyador del primer premi al certamen Sabadellenc i al concurs de cinema documental organitzat pel CEC. Altres títols destacats són *Bangladesh, un país amenaçat* (2006), *Chihuahua Pacific* (2008), *Esala Peraheira, el poder de la fe* (2008), *Vann Nath, pintar o morir* (2010), *Cambodja, 30 anys esperant justícia* (2010) o *Birmània, pagodes, monjos i generals* (2013), documentals tots ells premiats en diferents festivals i concursos en què va participar a partir del 2001.

Mentrestant, va seguir fent reportatges de temàtica local, com ara *Ball de Gitanes* (2003), en col·laboració amb el Grup Ball de Gitanes de Castellar; el multipremiat *Joan Arús: versos, camins i paisatges* (2007), on fa un recorregut per la vida del poeta Arús i inclou fragments orals de la seva obra; *Història de la UE Castellar* (2011), amb motiu del centenari del futbol local; *Can Tolrà, 140 anys de la nostra història* (2012), en homenatge als treballadors locals d'aquesta empresa; *La poma i el piano de cua* (2014), basat en la història del pianista local Sebastià Soley, i *Els Pastors Cantaires – 100 anys* (2017), realitzat durant el centenari de la primera representació dels pastorets de mossèn Joan Abarcat en col·laboració amb Ramon Mas.

En Josep i jo ens vam conèixer cap al 1993, quan jo buscava el patrocini del Banc Sabadell per a la sèrie documental *L'oblit del passat*, que vaig fer des de Televisió de Catalunya. La seva passió pels viatges ens va connectar, i vaig gaudir de la seva amistat, definida per aquesta passió irrefrenable que sentíem per veure món.

No cal dir que en Josep va aconseguir-me el patrocini del banc, com si el projecte fos tan seu com meu, i que l'èxit de la sèrie documental el vaig compartir amb ell. A partir d'aleshores, jo li vaig donar alguns cops de mà amb projectes de viatge i documentals que ell tenia, presentant-li amics del sector viatger i realitzadors de televisió, cedint-li algun viatge que m'havien ofert perquè el fes ell, i posant-li veus en off a algunes de les seves produccions audiovisuals, com en un espectacular documental que va fer sobre el Brasil.

En el terreny més personal, vam compartir jo, la meua dona i la meua filla Jana, una extraordinària nit de Cap d'Any a Andorra, i també alguns sopars improvisats molt agradables amb l'Olga i en Josep a casa seva a Castellar.

Les darreres vegades que vaig parlar amb en Josep va ser per comentar unes pel·lícules en súper-8 de l'Àfrica que vaig trobar i vaig incloure en un documental, i per tornar-li un petit projectador que em va acabar regalant perquè les pogués visionar sempre que volgués.

Em sap greu no haver parlat més amb ell els darrers temps, però el temps passa sense que ens n'adonem i, malgrat saber que tenia alguns problemes de salut, jo continuava imaginant-lo al seu estudi, fent el que més li agradava: imaginant viatges i muntant pel·lícules.

Fereix molt que persones com en Josep se'n vagin d'aquest món, però, davant de l'evidència de la caducitat de la vida, no podem fer altra cosa que portar amb nosaltres tot el que hem après de les persones que estimem, admirem o coneixem. Així que, bon viatge Josep! I, des d'on siguis, continua fent les teves pel·lícules!

Jordi Llopart

47 anys de documentals

“Bona tarda, amics, gràcies per haver vingut. Ja n’he fet 81 i no pensava participar més en el BRAM! perquè ja fa 8 anys que tan sols faig pel·lícules familiars. Per tant, parlaré de *pel·lis* que van del 1970 fins al 2017, l’any en què vam filmar l’última: *Els Pastorets Cantaires de Castellar*. És a dir, que veureu produccions de 47 anys. He seleccionat les que considero millors per mirar que resistiu, però si no és així la culpa serà del Pere Joan, que potser ha estat una mica sàdic en demanar-me aquest resum. I cal dir que algunes ja s’han projectat en aquest local”.

Així s’havia preparat Josep Vidal la introducció a l’acte que havia de protagonitzar aquest 2025 en el marc de la Mostra de Cinema de Castellar del Vallès. En aquest sentit, tenia també escrit un guió en primera persona que resumim en aquestes dues pàgines:

1964 – Els inicis amb una càmera de 8 mm

Vaig començar a filmar amb una càmera de 8 mm, inicialment per enregistrar la família i els amics. La primera seqüència que vaig gravar va ser del meu amic Jaume Homet, davant de la casa de la comadrona, la senyora Maria. En aquell moment, hi va arribar el seu fill, l’Albert Pèlachs.

1970 – El documental ‘Castellar 1970’

Vaig continuar fent filmacions de tota mena fins que, el 1969, vaig proposar als amics Joan Sellent i Salvador Juliana realitzar una pel·lícula sobre els esdeveniments de Castellar durant l’any 1970, seguint l’estil del NO-DO, que era el referent informatiu de l’època als cinemes. El resultat va ser el documental *Castellar 1970*, un projecte en què també van col·laborar Ton Pintó, Xavier Caba, Cecili Mussons i M. Teresa Berengueras.

1973 – Primer viatge a Egipte

Vaig viatjar per primera vegada a Egipte, una destinació que m’havia fascinat des de feia temps, influenciat pel gran egipciòleg local Llorenç Baqués. Hi vaig tornar en tres ocasions més, enregistrant diversos documentals. En un d’aquests viatges, vaig aprofitar per visitar el Iemen, on la meva cunyada treballava com a infermera en una ONG a la ciutat de Hodeida.

2000 – Festival del Boi Bumbà

Entre el 1978 i el 2000 vaig fer nombrosos viatges al Brasil. L’any 1997, el meu amic Jaume Escamilla em va parlar d’un festival que celebren les comunitats indígenes de l’Amazones i em va animar a assistir-hi el 1998 i 1999. L’experiència em va captivar tant que vaig decidir enregistrar un documental sobre el Festival del Boi Bumbà de l’any 2000, un esdeveniment que se celebra a Parintins i que es considera superior, en espectacularitat, fins i tot al famós Carnaval de Rio.

2003 – El Ball de Gitanes a Castellar

Vaig fer un nou documental sobre Castellar: *El Ball de Gitanes a Castellar*. La iniciativa es va presentar a l’Albert Cornet, president de la colla en aquell moment, que va donar-hi suport. Tant ell com tota la colla hi van col·laborar activament. Hi van participar mestres històrics i actuals del Ball de Gitanes.

2004 – Viatge a Kolkata

L’any 2004 ja havia visitat l’Índia, però el meu cunyat em va recomanar anar a Calcuta, una ciutat que des del 2021 es coneix com a Kolkata. Abans del viatge, vaig rebre assessorament de l’escriptora Ana M. Briongos, que em va proporcionar informació rellevant. L’impacte que em va causar Kolkata va ser profund però, posteriorment, vaig descobrir una ciutat encara més impactant: Dhaka, la capital de Bangladesh.

2005 – Ruta pels parcs nacionals dels Estats Units

Acompanyat del meu amic Lluís Roura vaig visitar els parcs nacionals de l’oest dels Estats Units. Des de Las Vegas vam recórrer Monument Valley, Canyonlands, Arches, Bryce Canyon i el Grand Canyon, un paisatge impressionant.

2006 – El viatge en el Transsiberià

Vaig fer realitat un dels meus somnis: viatjar en el Transsiberià, de Moscou a Vladivostok. Un professor de català a la Universitat de Moscou, que era de Vic, ens va fer de traductor. Durant els nou dies i les nou nits de trajecte vam fer parades a Novossibirsk i al llac Baikal abans d’arribar a Vladivostok, on aquell any se celebrava el 50è aniversari de la fi de la Segona Guerra Mundial.

2006 – L’impacte de Bangladesh

Aquell mateix any, vaig viatjar a Bangladesh, un dels països més pobres del món. Dhaka, la seva capital, em va impactar per la seva densitat de població i les condicions de vida extremes. També vam visitar Kulna, Chittagong i la regió dels Sundarbans.

2007 – El Marroc en 4x4

El meu amic Jaume Homet em va proposar fer un recorregut pel Marroc amb el seu vehicle 4x4 per visitar diversos punts d’interès com la Médina de Fes, les dunes de Merzouga i les gorges del Todra.

2007 – Homenatge a Joan Arús

El mateix any, el meu amic Joan Sellent em va suggerir fer un documental sobre el seu avi, el poeta Joan Arús i Colomer, coincidint amb el 25è aniversari de la seva mort. El film es va centrar en la seva vida i en la interpretació de diversos versos dedicats al paisatge de Castellar, recitats pel mateix Joan Sellent amb gran sentiment i qualitat interpretativa. Hi van col·laborar amics excursionistes, el seu fill Vicenç i la seva esposa, Isabel.

2008 – Mèxic i els ‘tarahumares’

L’any 2008, en Jaume volia viatjar i vaig proposar-li anar a Mèxic per conèixer la Setmana Santa dels indis *tarahumares*. Ens hi van acompanyar el Miquel Farnós i la periodista Marina Antúnez. El documental resultant, *Chihuahua Pacífic*, pren el nom del famós tren que recorre la regió. Vam visitar la impressionant Barranca del Cobre i vam arribar al poble de Norogachi per presenciar l’espectacle dels *tarahumares*, que ballen i beuen *tesguino*, una beguda tradicional feta de blat de moro fermentat.

2008 – Esala Perahera a Sri Lanka

Sembla que l’any 2008 estava influenciat per les religions, i aquell any, a més, vaig viatjar a Sri Lanka. Allà vaig filmar el documental *Esala Perahera*, amb imatges de la processó budista nocturna a Kandy en honor a una relíquia que es creu que és una dent de Buda. A la processó hi ha ballarins, acròbates i un centenar d’elefants il·luminats només per torxes, entre molts altres elements. També vam aprofitar per explorar altres atractius del país.

2010 – El genocidi de Cambodja

El 2010 vaig anar per segona vegada a Cambodja per documentar el genocidi que el règim de Pol Pot va perpetrar entre el 1975 i el 1979. El documental repassa els fets i inclou testimonis de supervivents de la presó de Tuol Sleng, on van tancar 17.000 persones, de les quals només van sobreviure set. També vam entrevistar un dels guardians del centre, Him Huy, que havia confessat haver mort més de mil presoners. És el documental més colpidor que he fet.

2011 – Centenari de la UE Castellar

Impulsat per Jaume Homet, el 2011 vaig tornar al reportatge local per fer un documental sobre el centenari de la Unió Esportiva Castellar, que se celebrava aquell any, recopilant informació de la directiva del club, del setmanari *Forja* i d’altres publicacions i material gràfic. Hi van participar amb els seus testimonis directius, jugadors i aficionats de diferents èpoques.

2012 – La història de la Tolrà

El 2012 vam fer un documental sobre la història de l’empresa Tolrà, aprofitant que encara hi havia testimonis obrers i directius vius. S’hi recullen moments clau dels 140 anys de vida de l’empresa, inclòs el tràgic assassinat de dos directius. Es van fer recreacions per donar una visió més realista del que va ser la vida de tants castellarencs que hi van treballar durant tants anys.

2012 – Restauració de barraques de vinya

El mateix any vaig conèixer un grup de Castellar dedicat a restaurar antigues barraques de pedra seca. En Joan Roura, un dels impulsors, amb tota la colla, ens va explicar aquesta tasca que duen a terme persones jubilades amb l’objectiu de preservar aquest patrimoni cultural.

2013 – Moviment independentista a Castellar

El 2013 vaig documentar alguns actes vinculats al moviment independentista. El 19 de març, l’Assemblea Nacional Catalana de Castellar va organitzar l’acte *Encén la flama*, una encesa d’espelmes formant l’estelada. L’11 de setembre, una bona part dels castellarencs va participar a la Via Catalana, una cadena humana que travessava Catalunya. Un acte històric sobre el qual vam fer el reportatge *Fem Via!*

2013 – Viatge a Birmània

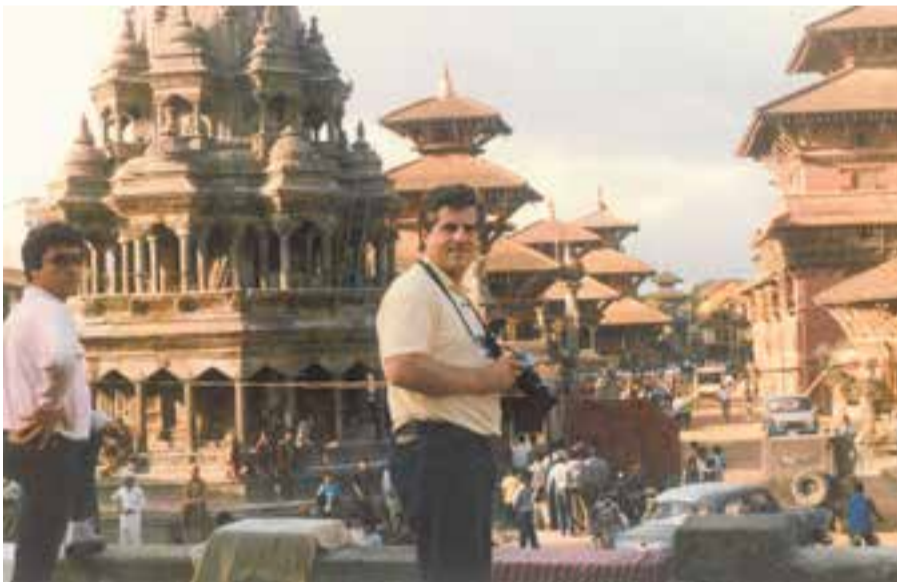
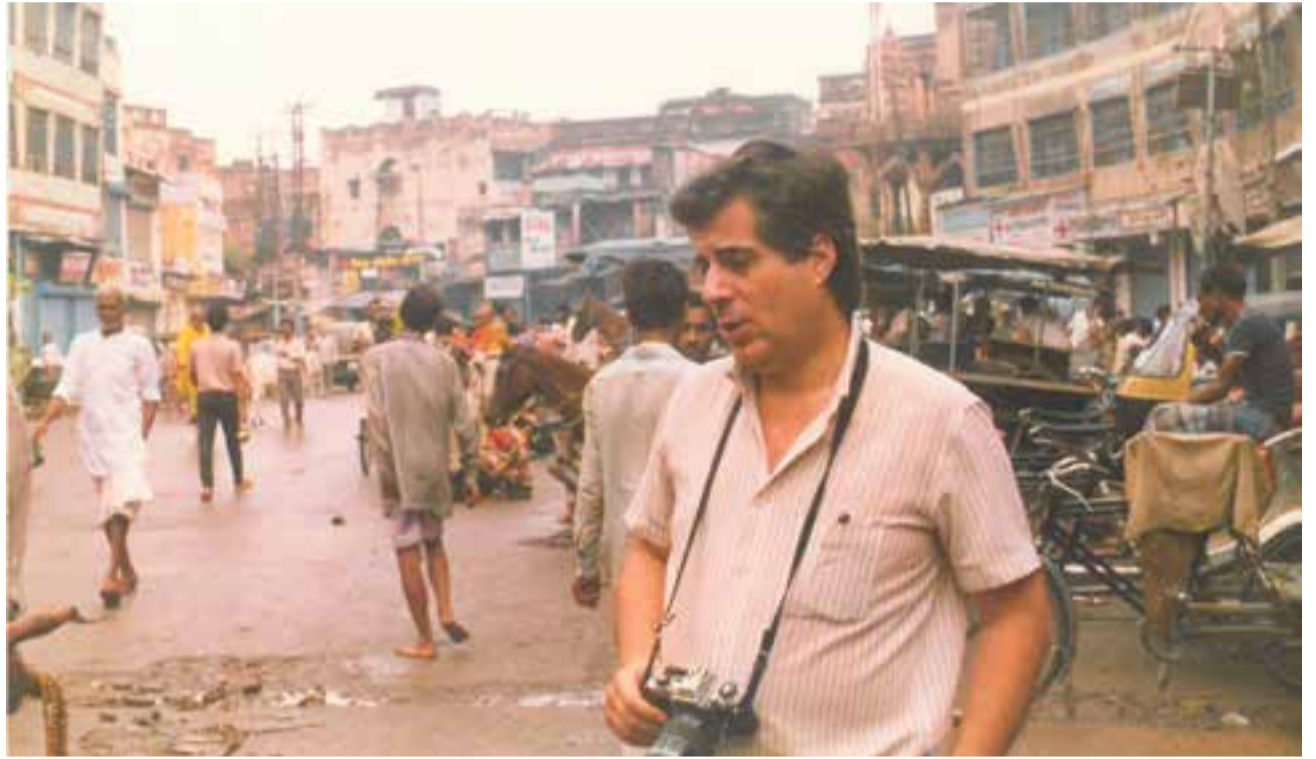
El 2013 vaig tornar a Àsia, en concret a Birmània, un país que havia visitat als anys vuitanta i que té monuments que m’havien meravellat. Volia homenatjar l’heroïna Aung San Suu Kyi i visitar monuments com la pagoda de Shwedagon, un impressionant temple daurat situat a Yangon que és un lloc de pelegrinatge per als birmans. La visita nocturna és especialment impactant.

2014 – ‘La poma i el piano de cua’

Després d’una conversa durant un dinar amb l’amic Sebastià Soley, el nostre Sebas, en què em va explicar com havia entrat en el món de la música i les aventures i desventures que havia viscut, va sorgir el documental *La poma i el piano de cua*, filmat entre Londres i Castellar. Explica la trajectòria sorprenent, plena d’anècdotes i vivències, d’aquest músic autodidacta. La pel·lícula es va estrenar al BRAM! del 2015 amb un xou final espectacular.

2017 – Centenari dels Pastorets de Castellar

El 2017 es complien 100 anys d’*Els Pastors Cantaires* de mossèn Joan Abarcat. El grup Pedra Fina ho va voler celebrar fent-ne una representació espectacular l’1 de gener del 2017. La vam enregistrar amb tres càmeres per tenir un document històric d’aquests Pastorets totalment castellarencs. També vam fer dos documentals més: *100 anys de Pastorets a Castellar*, que recull la història de les representacions fetes en aquests cent anys, i *Homenatge a mossèn Joan Abarcat*, que resumeix l’acte commemoratiu celebrat a l’Auditori.

Filmografia seleccionada

Resum d'obres locals

1970 – Castellar 1970 (Un any de la vida del nostre poble)

Durada: 111 min

El reportatge recull actes, celebracions i fets de la vida del nostre poble durant l'any 1970. Filmat en súper-8 i estrenat a l'Ateneu Castellarenc el 18 de setembre del 1971. Cinquanta anys després, el 17 de novembre del 2021, es va reestrenar en format digital amb una presentació afegida que mostra com es va fer la filmació i les persones que hi van intervenir.

1992 – Centenari de la consagració del temple parroquial de Sant Esteve de Castellar

Durada: 59 min

Es va produir el 1992 a petició de la Comissió Organitzadora del Centenari i es va estrenar el juny del 1992. El format original va ser vídeo Hi8. El vídeo també inclou els actes celebrats amb motiu del centenari.

2003 – El Ball de Gitanes a Castellar (Memòries de més d'un segle)

Durada: 86 min

Pel·lícula rodada els anys 2002 i 2003 en col·laboració amb l'Associació Ball de Gitanes de Castellar i estrenada a l'Auditori Municipal el 5 d'abril del 2003. Es va enregistrar en vídeo digital DVCAM i presenta la història del ball de plaça a la vila i les diferents vicissituds per les quals ha passat a Castellar aquesta demostració folklòrica típicament vallesana, des dels seus orígens fins a l'any 2003.

2007 – Joan Arús: versos, camins i paisatges

Durada: 22 min

Audiovisual sobre la figura del destacat poeta castellarenc Joan Arús i Colomer, Mestre en Gai Saber, en el 25è aniversari de la seva mort. S'hi presenta la seva biografia, amb la qual s'intercalen alguns dels seus poemes. Fet amb la col·laboració i ajuda de l'Ajuntament de Castellar i de la Diputació de Barcelona.

Premis:

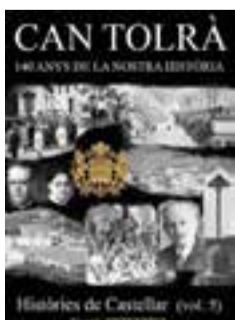
2007: 1r premi al Concurs Nacional de Cinema de Navàs i 2n premi al Certamen de Films i Vídeos del Centre Excursionista de Catalunya
2008: 1r Premi Comarcal i 1r Premi de Pel·lícules en Català a la VII Biennal Ciutat de Sabadell; 1r Premi Documentals al Premi Miquel Fàbregas de Sabadell
Biogràfics: 1r Premi al Concurs Nacional de Cinema de Cornellà

2011 – Unió Esportiva Castellar, el centenari

Durada: 106 min

Realitzada els anys 2010 i 2011 a petició de la Junta Directiva de la UE Castellar i estrenada a l'Auditori Municipal el 2 d'abril del 2011. S'hi presenta la història del club en ordre cronològic amb el material gràfic aconseguit i amb entrevistes a diferents personatges que n'han protagonitzat la història.

2012 – Can Tolrà, 140 anys de la nostra història

Durada: 3 h / 2 h

És la història de l'empresa tèxtil Tolrà, des de l'arribada de Josep Tolrà a Castellar fins al tancament de la fàbrica nova. Presentada a través de fotografies, filmacions i més de 40 testimonis de directius, treballadors i altres castellarencs que hi van intervenir directament o indirecta. Realitzada els anys 2011 i 2012, la versió reduïda es va estrenar a l'Auditori Municipal en tres sessions el setembre de 2012.

2012 – Vinyes, barraques i barraquers

Durada: 43 min

Pel·lícula filmada els anys 2011 i 2012 com a homenatge als reconstructors de barraques de pedra seca del Centre Excursionista de Castellar. Presenta una mica d'història de l'evolució de les vinyes a Catalunya i la seva relació amb les barraques que es van construir entre els segles XVIII i XX. Finalitza amb la reconstrucció d'una barraca per part d'aquest grup de voluntaris castellarencs.

2013 – Encén la flama

Durada: 16 min

Pel·lícula filmada el 19 de març del 2013 amb motiu de l'encesa d'una estelada a la plaça del Mercat de Castellar.

2013 – Fem via!

Durada: 43 min

Pel·lícula filmada el setembre del 2013 amb motiu de la participació del poble de Castellar en la Via Nacional Catalana. Es mostren imatges de diferents llocs del món i de Catalunya i de com Castellar va assajar i va participar en els trams de l'Ebre i de Tordera.

2014 – La poma i el piano de cua

Durada: 44 min

Recull l'etapa londinenca del músic castellarenc Sebastià Soley, que als anys noranta va deixar la feina en el ram tèxtil per buscar noves experiències. Una història que, explicada amb gran sentit de l'humor pel protagonista i per alguns amics que van conèixer amb ell a Londres, és plena d'anècdotes. Tota la música que acompanya la història és composta pel mateix Sebastià Soley i es va editar en un disc que va aparèixer a finals de l'any 2013.

2017 – Els Pastors Cantaires de Betlem. 100 anys

Durada: 1 h i 52 min

Gran representació d'*Els Pastors Cantaires de Betlem*, de Mn. Joan Abarcat, organitzada pel grup La Pedra Fina amb motiu del centenari de la primera representació feta a Castellar del Vallès d'aquests Pastorets locals.

2017 – 100 anys de Pastorets a Castellar

Durada: 52 min

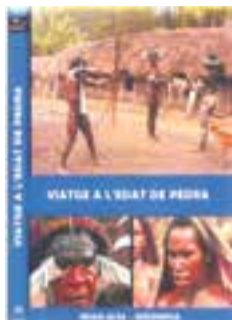
Un documental que recull tot el material que es va poder obtenir de diferents representacions des dels anys cinquanta del segle XX fins al 2017, així com manifestacions d'actors i directors que relaten anècdotes i fets d'aquelles representacions.

2017 – Homenatge a la figura de mossèn Joan Abarcat

Recull de les intervencions d'oradors i, sobretot, de músics i cors que van homenatjar la memòria de mossèn Joan Abarcat en l'acte que es va celebrar a l'Auditori el dia 11 de febrer del 2017.

Resum d'obres internacionals

1997 – Viatge a l'edat de pedra

Durada: 40 min

Un reportatge sobre la zona d'Irian Jaya, la província més oriental d'Indonèsia, que constitueix un document antropològic de primer ordre.

Premis:

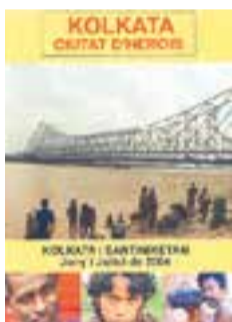
Primer premi al Concurs de les Agrupacions Professionals Narcís Giralt de Sabadell, primer al Certamen del CEC en reportatges i viatges i tercer premi a Navàs

2000 – Somnis a Parintins

Durada: 54 min

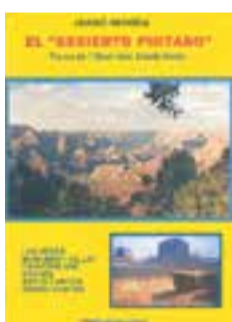
Parintins és una població situada en una illa del riu Amazones on a final del mes de juny se celebra el festival folklòric del Boi Bumbà, dedicat a la preservació de la natura i de la cultura de les tribus que viuen en la conca de l'Amazones. El reportatge presenta el riu, l'entorn en què viuen algunes tribus i especialment el festival, però també la gent de Parintins, com construeixen i com viuen el seu fantàstic festival. Al final mostra l'espectacle, que dura tres dies.

2004 – Kolkata, ciutat d'herois

Durada: 60 min

Un documental que mostra la vida i costums a la ciutat índia de Kolkata (abans Calcuta), antiga capital de l'Índia en l'època de la colonització britànica.

2005 – El desierto pintado

Durada: 38 min / 30 min

El documental mostra els parcs nacionals de l'entorn de la conca del riu Colorado, el més destacat dels quals és el Grand Canyon. El títol *desierto pintado* es deu al fet que és el nom que van donar els descobridors espanyols a aquestes regions desèrtiques plenes de colors. Hi ha una versió de 30 minuts i una altra de 38 minuts que inclou una presentació del Dr. Josep M. Arias, expert en la història i geografia d'aquesta regió americana.

2006 – Rossiya – De Moscou a Vladivostok

Durada: 34 min

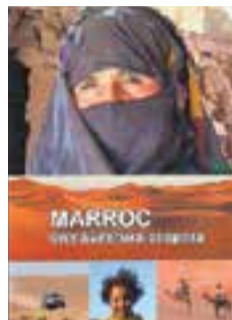
Un documental sobre el mític ferrocarril Transsiberià, la seva història i el seu recorregut de 7 dies i 9.289 kilòmetres. Hi ha una versió més llarga.

2006 – Bangladesh, un país amenaçat

Durada: 30 min

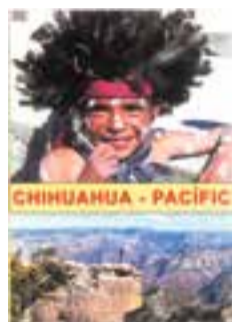
El documental es va filmar a finals del 2006, en plena vaga general per aconseguir la convocatòria d'eleccions per un nou govern del país, en què es mostren les greus conseqüències que té la lluita de partits sobre la població.

2007 – Marroc, una aventura propera

Durada: 28 min

Es mostra l'itinerari pel sud del Marroc amb vehicle 4x4, visitant les poblacions de Fes, Midelt, Merzouga, Rissani, la vall del Dades i les gorges del Todra.

2008 – Chihuahua-Pacífic

Durada: 45 min

Viatge amb el mític tren Chihuahua-Pacífic, que en un recorregut de més de 600 km uneix les ciutats de Chihuahua, al nord, amb Los Mochis, situada enfront del Golf de Califòrnia. El documental se centra especialment en la regió de la Barranca del Cobre, que té una extensió quatre vegades superior al Grand Canyon del Colorado. La destinació final és Nogogachi, un petit poblet on, durant la Setmana Santa, els indis *tarahumares* celebren les festes.

2008 – Esala Perahera, el poder de la fe

Durada: 40 min

Un itinerari per l'illa de Ceilan, un país que actualment es denomina Sri Lanka i que encara es pot considerar un dels últims paradisos del planeta. L'objectiu final del documental és presentar una festa religiosa que és considerada la manifestació més espectacular de l'Àsia: l'Esala Perahera, a la ciutat de Kandy.

2010 – Cambodja, 30 anys esperant justícia

Durada: 84 min

Un documental sobre el genocidi que va patir Cambodja entre el 1975 i el 1979, amb l'aparició de Pol Pot després de la guerra del Vietnam. Inclou un resum històric dels fets i l'explicació del genocidi a càrrec de diferents personatges que el van patir directament. Un dels personatges més sinistres, Him Huy, també explica la seva experiència com a torturador i botxí de milers de persones.

Premis:

2011: 1r premi al Concurs Centre Excursionista de Catalunya (Barcelona), 2n premi al Concurs Nacional (Navàs), 1r premi i premi comarcal al Concurs Miquel Fàbregas (Sabadell) i 1r premi en categoria professional al Trofeu Torretes de "Festimatge" (Calella)

2013 – Birmània, pagodes, monjos i generals

Durada: 50 min

Un documental sobre la Birmània del moment, un país governat per una dictadura militar que comença a obrir-se al món. Conté la història recent del país i especialment la de Suu Khy, Premi Nobel de la Pau, que va ser empresonada durant vint anys després d'haver guanyat les eleccions democràtiques del seu país.

